

Kinas interesse for Senkakuøerne handler – måske – om olie

GLOBAL KOMMENTAR
TOSHIO SANO,
JAPANS AMBASSADOR I DANMARK

Det er ubestrideligt, at Senkakuøerne er en naturlig del af Japan, både i lyset af historiske fakta og i henhold til folkeretten.

JEG ØNSKER MED dette indlæg at tilbagevise bemærkninger fra den kinesiske ambassadør i Danmark, hr. Li Ruiya, der forekom i ambassadørens artikel i Politiken 7.8. med overskriften "Vi må holde Kina-Danmark-forholdets roser ved lige".

Ambassadøren undlader at give en

præcis redegørelse for spørgsmålet om suverænitet over Senkakuøerne, som Kina kalder Diaoyu.

Det er beklageligt at se de spændinger, der er opstået mellem vores to lande om Senkakuøerne.

Det er ubestrideligt, at disse øer er en naturlig del af Japan, både i lyset af historiske fakta og i henhold til folkeretten.

På trods af at Kina har fremsat diverse påstande, har Japan med klare beviser påvist, at disse er grundløse.

DET ER VIGTIGT at huske på, at efterkrigstidens internationale orden blev oprettet i forbindelse med San Francisco-traktaten, der i 1951 blev underskrevet af 45 lande, herunder USA og Storbritannien.

Mens traktaten stipulerede, at Japan skulle give afkald på Taiwan, blev Senkakuøerne behandlet som en del af Okinawa i Japan.

Det vigtigste i denne forbindelse er, at hverken Kina eller Taiwan rejste indsigelse mod et sådant forlig.

For nylig er der blevet fremsat påstan-

de om, at Japan forsøger at udfordre den internationale orden og underminere regional fred og stabilitet. Det er imidlertid klart Kina, som udfordrer den internationale orden. I henhold til traktaten blev der ikke givet afkald på Senkakuøerne som en del af Taiwan, men de blev bragt under amerikansk administration, hvor den resterende suverænitet tilfaldt Japan. I 1972 blev de administrative rettigheder over øerne således returneret til Japan.

FAKTIK FORSLEV Kina først i 76 år, efter at Japan fredeligt og lovligt havde inkorporeret Senkakuøerne, og det var ikke før 1971, kun få år efter at en FN-rapport havde angivet mulige olieresourcer i det omkringliggende område, at Kina begyndte at gøre krav på øerne.

Faktisk er det Kina, der har udfordret og forsøgt at ændre status quo. I 1992 var det Kina selv, der vedtog og bekendtgjorde "territorialsøerrettsloven" og erklærede, at Senkakuøerne tilhørte Kina.

I de senere år har Kina intensiveret sine

Det var ikke før 1971, kun få år efter at en FN-rapport havde angivet mulige olieresourcer i det omkringliggende område, at Kina begyndte at gøre krav på øerne

maritime aktiviteter omkring øerne.

Siden 2008 er den kinesiske regering begyndt at sende sine skibe til området for at trænge ind i øernes territoriale farvand.

Den japanske regering har opretholdt legitim og stabil kontrol over de fem øer, hvoraf den ene er øjet, mens de resterende fire øer har været leaset i længere tid.

Da ejeren bestemte sig for at sælge tre af de leasede øer, besluttede Japans regering at købe dem for at fortsætte den fredelige og stabile vedligeholdelse af dem. Det, der blev foretaget i september i år, var kun en kommerciel overdragelse af ejendomsretten fra en privat japansk borger til Japans regering i henhold til national lovgivning.

DET VAR DERFOR meget foruroligende, at et sådant sådant udløste omfattende anti-japanske protester i mange regioner i Kina, at det i stort omfang blev tolereret af myndighederne og i mange tilfælde ledsaget af vold mod uskyldige japanske statsborgere og vandalisme rettet mod

japanske virksomheders ejendom.

Desuden har den kinesiske regerings fartøj er vedvarende infiltreret Japans territorialsøfarvand omkring øerne i et klart forsøg på chikane, og denne hensynsløse adfærd synes uafvendt selv i dag. Alle disse handlinger er udelukkende forsøg på at ændre status quo via tvang eller intimidering.

Japan holder fast i sin holdning, at Senkakuøerne er en integreret del af Japan. Samtidig er Japan fast besluttet på ikke at forværre den nuværende situation under hensyntagen til de overordnede forhold og den globale betydning af det japansk-kinesiske forhold.

Som en nation, der arbejder for fred, er Japan fast besluttet på at forblive en ressource for det fælles gode og fremskridt i Asien og i hele verden.

Japan håber derfor, at Kina vil handle med henblik på at mindske spændingerne ved at stoppe sine provokationer og slutte sig sammen med Japan i bestræbelserne på at fremme fred og stabilitet i regionen.